

2den Valgkreds vilde gøre Brug af den Opfordring, som det ærede Medlem for Ringsted da stillede til dem om at komme til ham og se, hvilke skidne Viser Officererne i den Tid, vi nu leve i, kunne opfordre Mandskabet til at synge paa deres Marschture, vilde de vistnok indrømme, at det er et grumme lille Fremskridt, der er sket med Tonen inden for de militære. Men det er nu ikke disse raa Mennesker, hvad enten de høre til Officererne eller Mandskabet, jeg vil prædike Moral for, det vedkommer ikke min Gerning her, og det befatter jeg mig derfor heller ikke med. Derimod vedkommer det mig i min Gerning her, naar der paa Finansloven findes opført et Beløb til Anskaffelse af en Sangbog for Soldaterne, da at overveje, om en saadan Bevilling er til Gavn eller ej; og naar jeg nu kender denne Officerssangbog, ligger det nær for mig at spørge, om det er denne, der skal benyttes ved Sangøvelserne, eller hvis det ikke er den, om den da muligvis skal være Forbilledet for den, der skal uddelles til Soldaterne. Og da den indeholder saadanne Viser, som efter min Mening ikke bør læres af vore Sønner, naar de sendes ind i Tjenesten, mener jeg ikke, at det er andet end min Ret og Pligt at forespørge, om det er Meningen, at disse Viser skulle sættes ind i den Sangbog, der skal udarbejdes til Soldaterne. Herpaa svarede Ministeren — og denne Udtalelse var jeg meget glad ved — at Officerssangbogen ikke skulde benyttes, og saa vidt jeg forstod ønskede Ministeren heller ikke, at saadanne Viser, som jeg havde fremdraget, skulde indsættes i en Sangbog for Soldaterne.

Naar derfor den ærede Minister havde sluttet dermed, havde jeg været fornøjet med hans Udtalelser og skulde ikke have fremført flere Udtalelser, men naar saa den ærede Minister derefter giver sig til at forsvare de Viser, jeg forleden oplæste Prøver paa, kan jeg dog ikke undlade at sige et Par Bemærkninger dertil. — Først oplyste den ærede Minister, at det slet ikke var Officererne, der havde digtet de Viser, jeg havde fremdraget. Ja, den Oplysning var i Grunden overflødig. Jeg tror ikke, at nogen af Medlemmerne her have ment, at Officererne ere Forfattere til disse Viser. Det udtalte jeg heller ikke, jeg sagde kun, at de havde udgivet Sangbogen. Men naar dernæst den ærede Minister kom ind paa at forklare, hvilken dyb Moral der laa i Visen om det forfyldte, fordrukne Svin, gjorde den ærede Minister det paa en saadan Maade, at jeg uvilkaarlig følte mig

hensat paa Højskolebænken igen og hørte moralske Forelæsninger af en af Lærerne der. Ja, den ærede Minister blev jo rigtignok derved reduceret til at være en almindelig Højskolelærer, men det var ogsaa kun for et Øjeblik, at den Tanke opkom i mig, thi jeg blev snart reven ud af mine Drømme, derved at den ærede Minister havde det Uheld eller Held, som han har haft flere Gange før, at han kom til at snuble over et Udtryk, som jo ikke er i saa stærk Kurs blandt Højskolelærerne, men som jeg desuagtet ikke tvivler om, det kan være rigtig god Moral at bruge inden for Officerskredse. — Naar den ærede Minister dernæst udtalte, at en af de Viser, jeg fremdrog, var skreven af den norske Præst Zetlitz for 100 Aar siden og at den havde været brugt i 100 Aar i Telemarken, og at han ikke mente, at der kunde paa-vises nogen skadelig Indflydelse dér af denne, skal jeg være den sidste til at paa-vise en saadan skadelig Indflydelse i Telemarken. Jeg antager i det hele taget slet ikke, at den har været sunget der. Der er nemlig ingen af de Viser, jeg fremdrog, som er skreven af den norske Digter Zetlitz. Derimod har den ærede Minister Ret i, at en af Viserne var digtet, jeg tror for Resten snarere oversat, af Landsdommer Renberg fra Viborg for c. 250 Aar siden; men jeg har nu ikke før hørt, at denne Landsdommer skulde have været en saa betydelig Personlighed, hverken som Mand eller Digter, som vi hørte, at den ærede Minister vilde gøre ham til. Naar den ærede Minister udtalte, at vi ikke burde kaste Vrag paa disse gode, gamle Viser fra den Tid, er jeg fuldstændig enig i en Udtalelse fra det ærede Medlem for Odder (Nielsen-Grøn), at Tillægsordet *god* helst maatte udelades. Men naar den ærede Minister mente, at de Sange, som have været i Brug i saa og saa mange Aar, som ere digtede for 200—250 Aar siden, og som maaske have været god Moral og ere blevne kaldte for gode Sange i hin Tid under de daværende Forhold, nu ogsaa i vore Dage, under vore nuværende Forhold, absolut skulde siges at være gode Varer, mener jeg, at denne Betragtning just ikke altid vil kunne passe. Og naar den ærede Minister opkastede Spørgsmaalet om Rahbeks, Hertz's og feres Drikkeviser vare umoralske eller ej, synes jeg ikke, at dette Spørgsmaal ligger for, men jeg skal villig erkende, at jeg for mit Vedkommende i nogle af disse Viser kan finde Moral og en hel Del Ironi, men selv fordi den ærede Minister og jeg kunne finde Moral i saa-